

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tăbărași” Iași, ROMÂNIA

Publicație lunară

Octombrie (Brumărel)
nr. 10 (24) / 2018

Te iert, dar nu te uita !

Citiți în pagina 1

Trăiască România Dodoloată - un
îndemn pentru generațiile viitoare

Citiți în pagina 8

Sfântul Dimitrie -
Izvorătorul de mir

Citiți în pagina 15

Cel ce are gânduri bune, pe
toate le vede bune

Citiți în pagina 5

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

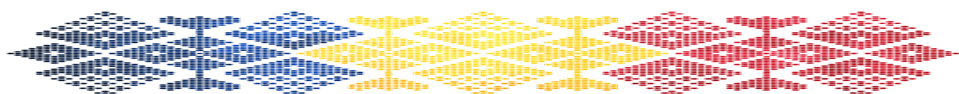
Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*umnezeu a rânduit anumite legi. Printre legile cele mai importante pe care Dumnezeu le-a înrădăcinat în mintea oamenilor este aceea ca familia să fie formată din bărbat, femeie și pruncii lor.

Un lucru mai sfânt și mai demn de apărat nu există, cred, în această lume. Oamenii de bine să își arate adeziunea lor vizavi de respectarea unei porunci a Domnului ca să se împlinească și la noi, așa cum s-a întâmplat și împlinit și în alte țări ale lumii, când oamenii au introdus în Constituție acest gând absolut curat că familia nu poate fi formată decât dintre un bărbat, soția lui și pruncii pe care îi binecuvântează Dumnezeu.

ÎPS Teofan - Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Te iert, dar nu te uit!

Încă de la început, trebuie să vă spun cu părere de rău că, verbul „a ierta” a devenit foarte controversat și este destul de rar folosit (în sensul de a fi pus în aplicare) în zilele noastre. Cu ceva timp în urmă, am scris câteva rânduri („Să iertăm, dar până când?”) făcând și atunci referire la acest delicat subiect pe care vreau să-l ating din nou. Sincer, nu aș fi dorit să redeschid acest subiect, dar fiind pus adesea în poziția de mediere sau de aplanare a diferitelor conflicte dintre oameni - aici mă refer la relațiile poate un pic mai tensionate dintre persoanele apropiate mie (colegi de serviciu, rude etc) - am ajuns la concluzia că noi nu mai avem puterea de a ne recunoaște defectele și neputințele, preferând, de cele mai multe ori, a invoca în apărare orice argument ne vine în minte, împrôșcându-i cu noroi pe cei pe care cândva afirmam cu tărie că îi iubim, omițând (cu bună știință) culpa în care ne aflăm.

Dacă ar fi să-l citez pe părintele Iulian, aș afirma că „Cine nu poate să ierte, acela nu poate să iubească. Cine nu poate iubi pe oameni, nu poate iubi pe Dumnezeu. Iar cel care spune (sau crede) că iartă, dar nu uită (pentru că nu poate), acela de fapt nu iartă deloc!”. Dar, ca să putem iubi pe Dumnezeu, trebuie să fim împăcați cu semenii noștri. Deci, trebuie să iertăm, ca să putem trăi în bună înțelegere și cu semenii, și cu Dumnezeu, pentru că noi, oamenii, nu putem trăi izolați în societate. Vrând-nevrând, realizăm că avem nevoie unul de altul.

Așa cum rudele dintr-o familie, salariații dintr-un birou sau colegii de clasă au nevoie să comunice unii cu alții în diferitele situații ivite, așa fiecare dintre noi avem nevoie să comunicăm cu celălalt. Închipuiți-vă, însă, că toți aceștia, pe care i-am numit rude, salariați ori colegi de clasă (bancă), ar fi certați între ei, pentru că din diferite motive și-ar fi spus cuvinte jignitoare unii altora sau cineva dintre ei ar fi semănat vrajbă și ură. Fiind certați, de regulă, toți tac. Tac, dar se ceartă în gând. Tac, dar mocnesc și se umplu de mânie. Iar din când în când, răbufnesc certuri, insulte, amenințări și chiar vărsare de sânge. O asemenea viață este o viață de iad.

Sunt familii în care soții se urăsc și nu vorbesc între ei cu săptămânile. Pe rolul instanțelor de judecată sunt zilnic dosare ce au ca obiect divorțul sau care tratează cazuri mult mai complicate, cum sunt cele din sfera penală. Sunt rude care au fost în bune relații o vreme, iar apoi, din cauza unor intrigă, a unor cuvinte jignitoare sau poate de la te miri ce, s-au certat și, în loc să se împace cât mai repede, au tăcut și unii și alții, iar supărarea și dușmănia s-au adâncit și s-au învechit și le vine foarte greu să se mai împace.

Să vă mai dau exemple? Sunt vecini certați între ei, care nu vorbesc unii cu alții zeci de ani, iar când se întâlnesc fără voia lor, nu știu încotro să se uite ca să nu se vadă unii pe alții. Oare, asemenea oameni, cum pot să se roage sau cum pot să ceară iertare de la Dumnezeu, rostind Rugăciunea Domnească sau în orice alt mod, dacă ei nu se pot ierta între ei?

Bineînțeles, om fiind, mai ușor este să te răzbuni și să lovești cu cuvântul sau chiar faptic, decât să te stăpânești și să ierți. Dar răzbunarea (în general) nu dovedește decât slăbiciunea și neputința de a-ți stăpâni instinctele josnice ale firii omenești.

A te stăpâni și a ierta sunt dovezi de mărinimie sufletească și o dovadă că în tine locuiește Domnul Hristos. Cine se poate stăpâni la vreme, nu răspunde cu rău la rău și uită jignirea care i-a fost adusă, a smuls din rădăcină orice urmă de vrajbă și răutate. Fac această afirmație pentru că cel iertat, în fond, se simte umilit și rușinat și nu mai îndrăznește să mai spună cuvinte grele ori să mai urască. Personal, am cunoscut un caz când și petentul și intimatul (adică, cel care acuză și cel care este acuzat) erau deopotrivă vinovați unul față de altul; la un moment dat unul și-a recunoscut greșeala și a cerut iertare celuilalt, însă acela nici nu voia să audă de iertare. Și situația a rămas neschimbată odată cu trecerea timpului, cu apariția unor suferințe trupești...

Acum, vă întreb, ce se poate face într-o asemenea împrejurare? În loc să răspund direct, am să vă redau o întâmplare din Pateric:

Se spune că un frate oarecare avea scârbă asupra altui frate, adică erau certați unul cu altul. Dar acel frate, vrând să-și ceară iertare, s-a dus să se împace cu dânsul. Deci, bătând el în ușa fratelui, acela n-a vrut nicidecum să-i deschidă și să-l primească. Iar el, când a văzut că nu-i deschide, s-a mâhnit și mai mult și, mergând la un bătrân, i-a spus ce a pățit, cum s-a dus să-și ceară iertare și să se împace cu acel frate, care nu numai că nu l-a primit ca să stea de vorbă cu el, dar nici ușa nu i-a deschis. Iar bătrânul i-a zis: „Caută, fiule, și-ți ia seama că poate ai

vreun gând în inima ta, cum că tu nu ești cu nimic vinovat și nu i-ai făcut niciun rău, ci el ți-a făcut rău și numai el este vinovat. Și așa, pe tine te îndreptățești, iar pe el îl învinovățești. Dacă este așa, să știi, frate, că pentru aceea nu-i dă Dumnezeu îndemnare să-ți deschidă și să te primească, pentru că nu mergi la dânsul cu adevăr de pocăință, ci cu fățarnicie. Ci, mergi și pune în inima ta cum că nu numai el a greșit, ci și tu ești vinovat, iar pe dânsul, dacă se poate, să nu-l învinovățești. Și așa Dumnezeu îi va da lui îndemnare și umilință și se va smeri și se va împăca cu tine”. Auzind acestea, fratele s-a umilit în inima lui și, făgăduind că va face după cuvântul bătrânului, s-a dus iarăși cu smerenie la acel frate care era supărat pe el, să-l roage să-l ierte. Bătând la ușa chilie, îndată a auzit acela și i-a deschis lui și mai înainte de a se închina el și a-și cere iertare, acela s-a închinat lui cu smerenie, zicând: „Iartă-mă, frate, că te-am supărat”. Și așa, cu dragoste și din tot sufletul sărutându-se unul cu altul, s-a făcut mare bucurie între dânsii.

Din aceste rânduri reiese clar că este necesar să nu învinuim numai pe acela pe care îl numim dușman, ci să ne căutăm și partea noastră de vină. Și, dacă suntem cinstiți cu noi înșine, ne vom aduce aminte că și noi i-am făcut vreun rău, și noi l-am jignit, l-am vorbit de rău către alții sau i-am pricinuit vreun necaz pe care cu trecerea timpului l-am uitat, dar el încă îl ține minte. Făcând așa, vom dobândi o deosebită pace în noi înșine. Sfântul Nicolae Velimirovici spunea că, dacă cineva nu vrea sau nu poate să ierte sau să se împăce cu semenul său, unul ca acela va fi părăsit de ajutorul și de darul lui Dumnezeu.

Nu știi ce stare poate fi mai jalnică pentru un suflet omenesc decât să nu poți ierta pe fratele tău nici în cele mai grele clipe din viața lui (sau a ta).

Din nefericire, asemenea cazuri prezentate cu lux de amănunte în profesionalismul caracteristic mass-media, le regăsim din abundență în zilele noastre, când cineva, care s-a certat cu altcineva, vrea să se împăce, iar celălalt, în loc să-l ajute și să se poarte blând și delicat, își bate joc de el și cu dispreț îi întoarce spatele. În asemenea împrejurări trebuie să ne cercetăm conștiința și să vedem dacă nu cumva purtăm și noi o mare parte de vină și este cazul să biruim trufia din noi, să ne smerim cu adevărat și să facem așa curm a făcut fratele din Pateric, după sfatul bătrânului.

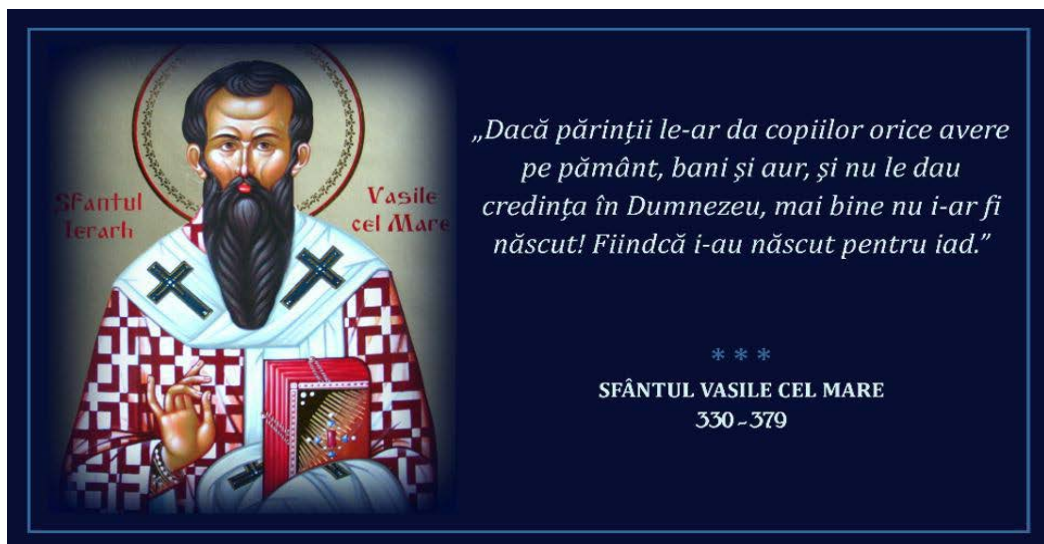
Dacă nu îl îmblânzim nici așa, cred că ar trebui să ne străduim să iertăm din inimă toate jignirile și nedreptățile pe care ni le-a pricinuit acela, să ne rugăm lui Dumnezeu să-l îmblânzească, iar pe noi să ne ajute să-l putem ierta cu adevărat, așa cum a iertat Sfântul Ștefan pe cei care îl ucideau cu pietre, rugându-se pentru ei după exemplul Domnului Hristos.

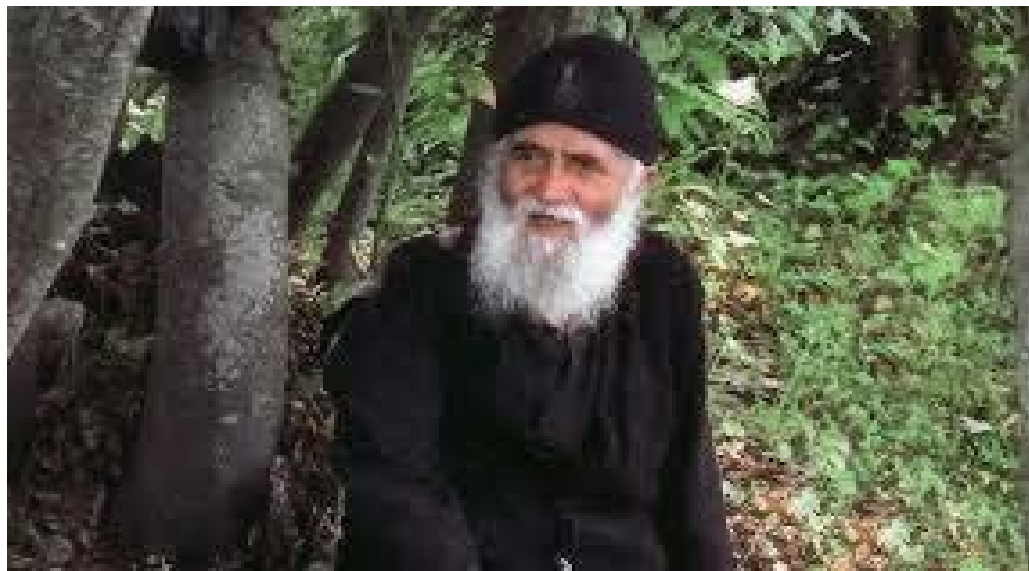
Referitor la asemenea oameni, Sfinții Părinți ne recomandă să nu-i vorbim de rău către nimeni, chiar dacă ei ne bârfesc, ci dimpotrivă, să-i vorbim de bine, arătându-le calitățile, pentru că orice om are și calități, nu numai defecte. Și, pe cât se poate, să le facem bine, direct sau indirect și mai ales să ne rugăm pentru ei, ca Dumnezeu să-i lumineze, să-i îmblânzească și să-i ajute să-și dea seama că și ei greșesc, întrucât și ei sunt oameni.

Poate că, reflectând la aceste rânduri, vom încerca să fim mai buni, arătând blândețe și bunătate neprefăcută tuturor celor din jurul nostru și păstrându-ne cugetele curate de orice răutate și vicleșug față de dușmani sau de aproapele nostru și, astfel, vom dobândi o pace deosebită în ființa noastră lăuntrică, o pace cum numai Dumnezeu ne-o poate da, iar pe lângă aceasta, ne vom putea învrednici și de o adevărată iertare din partea lui Dumnezeu, atunci când ne vom ruga: „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri” (Matei 6, 12).

Eugen Antohi - parohia Sf. Vasile Tătărași

Cel care are gânduri bune, pe toate le vede bune

Mi-au spus unii că se smintesc pentru că văd multe lucruri strâmbe în Biserică. Iar eu le-am spus: „Dacă vei întreba o muscă: «Sunt flori în locul acesta?», ea îți va spune: «Nu știu. Ci știu numai că acolo jos, în groapă, sunt cutii de conserve, gunoaie, necurății», și îți va înșira toate murdăriile pe care a stat. Dar dacă vei întreba o albină: «Ai văzut vreo necurăție în locul acesta?», ea îți va spune: «Necurăție? Nu, nu am văzut nicăieri. Aici locul este plin de flori bine mirositoare», și îți va enumera o grămadă de flori de grădină și sălbatice. Vezi, musca știe numai unde există gunoaie, în timp ce albina știe că acolo este un crin, mai departe o zambilă...”

După cum mi-am dat seama, unii oameni seamănă cu albina, iar alții cu musca. Cei care seamănă cu musca, în orice situație caută să afle ce rău există și se preocupă de el; nu văd nicăieri niciun bine. Cei care seamănă cu albina află peste tot orice bine există. Omul stricat gândește, pe toate le interpretează de-a stânga și le vede anapoda. În timp ce acela care are gânduri bune, orice ar vedea, orice îi vei spune, își va pune în minte gândul cel bun.

Odată, un copil de clasa a șasea a venit la Colibă și a bătut cu ciocănelul în poartă. Aveam de citit un sac de scrisori, dar mi-am spus să ies să văd ce vrea. „Ce

este, voinice?”, îl întreb. „Aceasta este Coliba Părintelui Paisie?” – mă întrebă. „Vreau să-l văd pe Părintele Paisie”. „Aceasta este, dar el nu este aici; s-a dus să cumpere țigări”, îi spun. „Se vede că s-a dus ca să cumpere pentru cineva”, îmi spune el cu gând bun. „Nu, ci pentru el s-a dus să cumpere, îi spun. I s-au terminat și făcea ca un nebun. Pe mine m-a lăsat aici singur și nici măcar nu știu când se va întoarce. Dacă văd că întârzie, o să plec de aici”.

Atunci băiatului i s-au umplut ochii de lacrimi și iarăși a spus cu gând bun: „Îl obosim pe Părintele”. „Dar ce vrei cu el?”, l-am întrebat din nou. „Vreau să iau numai binecuvântarea lui”, mi-a răspuns. „Ce binecuvântare să iei, copile?! Acesta este un înșelat. Nu-i bun de nimic. Eu îl știu bine. Nu aștepta degeaba, pentru că atunci când se va întoarce va fi nervos, poate chiar și beat, căci mai și bea”.

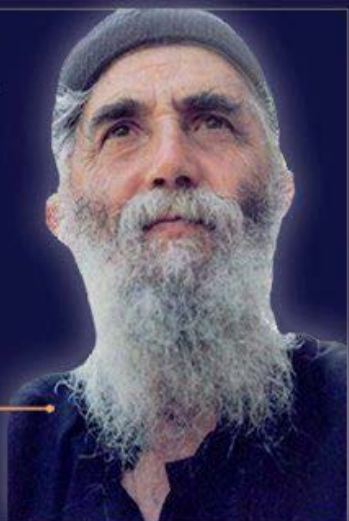
Dar acel copil pune mereu gândul cel bun. „În sfârșit, îi spun, eu voi mai aștepta puțin, ce vrei să-i spun?”. „Am să-i dau o scrisoare, îmi spune, dar voi aștepta să iau și binecuvântarea lui”. Ați văzut? Orice îi spuneam, el o primea cu gândul cel bun. I-am spus: „Făcea ca un nebun pentru că nu avea țigări”, iar sărmanul a suspinat și a lăcrimat, „Cine știe, poate s-a dus să cumpere pentru cineva”.

Alții citesc atâtea, iar acela, un copilaș de clasa a șasea, să aibă gânduri atât de bune! Să-i strici gândul și el să și-l facă și mai bun și să tragă o concluzie mai bună! M-am minunat de aceasta! Pentru prima dată am văzut un astfel de lucru!

Cuviosul Paisie Aghioritul

"De vreme ce Bunul Dumnezeu ne-a dat daruri din belșug și n-a îngăduit să vină vreo nenorocire peste noi, trebuie să ne doară sufletul pentru aproapele nostru care se chinuiește."

CUVIOSUL PĂRINTE PAISIE AGHIORITUL
(1924 - 1994)

Strofe pentru suflet

Rugăciune

Dă-mi, Doamne a pietrei răbdare,
 Când îşi aşteaptă ea zidarii,
 Dă-mi umilinţa firului de iarbă,
 Care fiind călcat, tot rabdă,
 Dă-mi hărnicia de albină,
 Ce scoate miere din stamină,
 Împrumută-mi de la o stâncă
 Credinţă tare şi adâncă,
 Dă-mi curaj de ghiocel,
 Smerenie de porumbel,
 Loialitatea unei flori de soare,
 Ce-şi urmează dragul soare,
 De la umbră da-mi tăcere,
 De la soare mângâiere,
 Dă-mi puritatea de izvor
 Şi neprihănirea unui zbor,
 Dar Tu ştii cu mult mai bine,
 Decât noi şi decât mine,
 Ce-ar trebui, Doamne, să-mi dai,
 Că să trăiesc cu tine-n rai.

*Victoria Guţu, Lumina din sticla, Editura
 „Universul”*

Menire

În biserica cerească
 Aştrii candelă-ţi aprind,
 Pentru iubirea-ţi părintească
 Recunoştinţă luminând.

Florile ți se închină
 Şi se roagă taciturn,
 Plângând cu rouă cristalină
 Peste somnul lor nocturn.

Frunzele îţi cântă-n taină
 Psalmi neînţeleşi de noi,
 Lăsând prin testament de toamnă,
 Culori ce s-au pierdut în ploi.

Curcubeul ți se-nchină
 De la cer pân-la pământ,
 Mulțumind pentru lumină,
 Cu ploi neconținut plângând.

Natura toată îţi slujeşte,
 Numai omul a uitat
 Că există-n astă lume
 Pentru Cel ce l-a creat.

*Victoria Guţu, Lumina din sticla, Editura
 „Universul”*

„TRĂIASCĂ ROMÂNIA DODOLOAȚĂ!” - un îndemn pentru toate generațiile viitoare

„Cum 100 de ani, strămoșii noștri se zbăteau pentru o Românie prosperă și au intrat în Primul Război Mondial pentru recuperarea pământului nostru. Au luptat pentru frații noștri care erau sub dominație rusă sau maghiară, și-au dat viața pentru ca noi, astăzi, să fim fericiți. Atâtea secole s-au străduit și au reușit, în anul 1918 fiind unite toate cu România Mică”, ne spune profesoara, conducându-ne într-o călătorie prin istorie.

Cu toții ascultam, fermecați, cuvintele spuse de ea. „Unirea Basarabiei, a Bucovinei și, în cele din urmă, a Transilvanei, a dus la constituirea României. Acest fapt a fost, secole la rând, scopul românilor din acea perioadă, care și-au dat viața pe fronturile de luptă pentru reîntregirea neamului nostru. România intrase în război de partea Antantei; din cauza aceasta și a mai multor factori istorici s-a produs unirea țării noastre. Personalitățile care sunt emblema Unirii sunt Regele Ferdinand I, Regina Maria și, bineînțeles, Ion I.C. Brătianu, tatăl lui Gheorghe I. Brătianu, cu al cărui nume școala noastră se mândrește. Unirea, care se termină cu cea a Transilvaniei, făcută pe 1 decembrie 1918, solicită eforturi pentru recunoașterea diplomatică pe parcursul următorilor ani.

Prima unire a fost cu Basarabia, Republica Moldova de astăzi, pe data de 27 martie. Atunci, Sfatul Țării a votat prin vot nominal deschis în favoarea Unirii cu România, declarația Sfatului Țării menționând că Basarabia, cu hotarele ei dintre Nistru, Prut și Marea Neagră, ruptă de Rusia din trupul Moldovei, se unește pentru totdeauna cu mama sa, România. După ce Basarabia s-a unit cu Regatul României, Rusia a rupt legăturile diplomatice cu țara noastră, sechestrând întreg tezaurul românesc, trimis în timpul Primului Război Mondial. În anul 1918 românii credeau că totul va rămâne așa, însă, din păcate, Basarabia a fost cedată, iar românii de acolo au fost luați sub stăpânirea URSS-ului.

A doua unire a fost cu Bucovina care, după cum știți, a fost anexată de Imperiul Habsburgic în urma tratatului dintre ruși și austrieci. După ce Austro-Ungaria se

destramă, devenind două țări (Austria și Ungaria), fostul imperiu a dat posibilitatea provinciilor anexate să aibă dreptul de a-și hotărî singuri soarta. Cel dintâi gând al românilor din Bucovina s-a îndreptat spre unirea cu patria mamă. Pe data de 28 noiembrie 1918, Congresul General al Bucovinei a votat pentru unirea Ducatului Bucovinean cu România. Consiliul Național Român convoacă Congresul general al Bucovinei, votându-se în unanimitate <<unirea necondiționată și pentru vecie a Bucovinei în vechile ei hotare, până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României>>. În ciuda faptului că toate puterile europene au confirmat Unirea celor 3 pământuri cu Regatul României, Rusia nu a fost niciodată de acord cu unirea acestora.

Ultima și cea mai importantă a fost cu Transilvania, pământul românesc cotoplit de Imperiul Habsburgic. 1 decembrie, după cum știți și voi, reprezintă Ziua Națională a României, o zi de bucurie, de mulțumire și recunoștință pentru rodul de jertfă al celor ce s-au străduit să împlinească năzuința poporului de secole. Sărbătoarea aniversează Marea Adunare Națională de la Alba Iulia și unirea provinciilor ce au fost sub stăpânire străină cu Regatul României.

Desigur știți că acest mare act s-a făcut în Alba Iulia. De ce Alba Iulia și nu alt oraș? Alba Iulia, fusese aleasă de către Consiliul Național Român Central pentru a adăposti între zidurile ei pe reprezentanții poporului românesc din Transilvania din două motive istorice: la 1 noiembrie 1599, Mihai Viteazul își făcuse intrarea triumfală în Alba Iulia, cetatea fiind capitala domnitorului pe scurta perioadă cât a durat Unirea celor trei principate și, în 1784, pe același platou al Cetății, Horia și Cloșca erau trași pe roată în urma condamnării lor. Cum s-au pregătit pentru acest mare vis devenit realitate? Pregătirea politică a Adunării a întâmpinat dificultăți. Ședințele preparatoare din cele două zile, care au precedat Adunarea, au fost foarte însuflețite, discutându-se textul Rezoluției Unirii, redactat de Vasile Goldiș. Unii susțineau ca Unirea să se facă pe baza proclamării autonomiei Ardealului, alții susțineau unirea fără condiții. În cele din urmă, s-a renunțat la toate punctele de vedere prea intransigente, adoptându-se o autonomie provizorie.

Cum s-a desfășurat ziua de 1 decembrie 1918? Adunarea de la Alba Iulia s-a ținut într-o atmosferă de sărbătoare. Au venit 1228 de delegați oficiali și episcopi; ceea ce dădea Adunării înfățișarea unei mari sărbători populare era prezența populației în număr foarte mare. Din toate unghiurile țărilor române, de peste Carpați, sosea poporul cu trenul, cu căruțele, călare, pe jos, îmbrăcați în haine de sărbătoare, cu steaguri tricolore în frunte, cu table indicatoare a comunelor ori a ținuturilor, în cântări și plini de bucurie. Era zi de sărbătoare, de aceea toți s-au

pregătit cum se cuvine. În fața adunării s-a citit Rezoluția Unirii de către episcopul catolic Iuliu Hossu. În acest act se prevedea: autonomia provizorie a teritoriilor, libertatea națională, înfăptuirea unui regim curat democratic, reforma agrară și ocrotirea muncitorimii industriale.

Biserica Ortodoxă a avut un rol important în Marea Unire. La București, după Marea Unire, delegația transilvăneană, în frunte cu Miron Cristea, episcop la acea vreme, prezintă actul unirii la București. În recunoașterea faptelor sale, în procesul unificării, devine mitropolit primat al Bisericii din România întregită.

După unire, România trimite o delegație, în frunte cu Ion I.C. Brătianu, prim ministru la acea vreme, la Conferința de pace de la Paris pentru a expune Puterilor Europene dezideratele noii țări. Brătianu a cerut să se acorde României statutul de aliat pe temeiul sacrificiilor și grelelor jertfe din timpul războiului. Acesta a mai expus în fața celor prezenți că provinciile ce au fost sub stăpânire străină au hotărât unirea. Însă aliații opuneau rezistență, nefiind de acord cu ce a propus el, iar acesta, în semn de protest, a părăsit Parisul și a demisionat din funcție. Restul delegației, insistând pe această temă, au avut sorti de izbândă.

Acest an, 2018, este foarte important deoarece sărbătorim 100 de ani de la înfăptuirea visului românilor. Unitatea de credință se împletește armonios cu unitatea de neam, formând un tot unitar ce demonstrează tuturor că românii sunt uniți pentru totdeauna. Puțini își amintesc de eroii neamului; Biserica Ortodoxă se află printre ei, la fiecare Sfântă Liturghie aducându-și aminte de eroii noștri cu recunoștință. Haideti să avem și noi, ca românii de odinioară, conștiința națională; adică să fim conștienți că toți suntem frați și aparținem aceleiași țări: România, spirit patriotic și de jertfă. Să fim mândri, oriunde mergem, că suntem români. Să fim uniți mereu ca acei făuritori ai acestui deziderat de secole.”, ne-a îndemnat doamna profesoară, în încheierea călătoriei istorice.

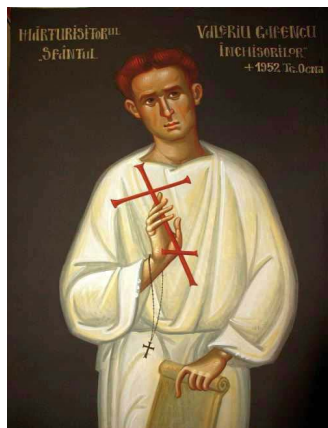
Încă sunt mică, însă pot spune cu mâna pe inimă că sunt mandră că m-am născut în România, în ciuda scandalurilor ce se iscă din ce în ce mai des. Avem o țară frumoasă, plină de bogății, de oameni și de personalități ce peste hotare sunt renumite pentru creațiile lor. Sunt mândră că trăiesc în țara în care oamenii de acum 100 de ani au luptat pentru o țară prosperă, în țara în care s-a născut Balada lui Ciprian Porumbescu și alte opere minunate ce împodobesc trecutul națiunii noastre. Fiți mândri că sunteți români!

elev Teodora Dima - parohia Sf. Vasile Tătărași

Din îndemnurile Sf. Valeriu Gafencu

Câte inimi îndreptate către tine, Doamne, dornice de o viață nouă în care să plutească pacea, armonia și dragostea creștină! Am trăit cu sufletul între voi aceste sărbători. Fiecare clipă – o zi duioasă de vacanță. Fiecare zi – o viață fericită! Cu bucurii noi, izvorâte din adâncurile ființei mele, renăscute prin harul Domnului Iisus Hristos. Sunt sănătos și mulțumit. Rog pe Bunul Dumnezeu să-mi dea puțința în viață de a face binele pe care sufletul meu dorește să-l facă în lume. E cea mai mare hotărâre și dorință a vieții mele. Cred că acesta e și sensul trăirii omului: să iubești toată creatura lui Dumnezeu și să faci bine. Socot că e un mare dar de la Dumnezeu acela de a face bine în viață. Cât sunt de fericit! Sufletul meu nu poate să exprime în cuvinte ceea ce simte. Să fii pătruns de conștiința nimicniciei tale ca om – în fața lui Dumnezeu – și să te ridici prin puterea credinței și a iubirii pe culmile cele mai înalte ale Idealului! Așa pășesc în al douăzecișipatrilea an al vieții mele. Cu credința în Dumnezeu și cu dragoste nesfârșită pentru voi toți ai mei, pentru tot neamul românesc, pentru cei buni și cei răi, pentru cei drepecți și pentru cei păcătoși. Rog pe Atotputernicul Dumnezeu să mă ajute. Dumnezeu să-i ocrotească în toate, dăruindu-le un cuget senin și o inimă creștină.

Penitenciarul Aiud, 10 ianuarie 1944

Ce sunt miridele?

Cuvântul „miride” provine din limba greacă, de la un verb însemnând „a împărți, a distribui, a diviza”. Astfel, miridele sunt părțile mărunte de pâine, pe care preotul le scoate din prescurile folosite la Proskomidie (fără cea din care s-a scos Sfântul Agneț) și așezate pe disc, alături de Sfântul Agneț. Fiecare dintre bucățile mici pe care preotul, când proskomidește, le scoate cu copia din prescură (în formă de triunghi) și pe care le așază pe disc în jurul agnețului sunt pentru pomenirea Maicii Domnului (1 miridă), a sfinților (9 miride), a episcopului local (1 miridă), a conducătorilor statului (1 miridă) și a ctitorilor (1 miridă), firimiturile mici fiind pentru pomenirea viilor și a morților ale căror nume sunt scrise pe pomelnicele aduse de creștini.

Miridele – atât cele pentru sfinți, cât și cele pentru credincioși – nu se prefac în Trupul Domnului ca Sfântul Agneț, ci numai se împărtășesc de sfințenia pe care o primesc de la Sfântul Agneț, lângă care sunt așezate.

În Biserica primară, participarea credincioșilor la Sfânta Jertfă consta în împărtășirea cu Trupul și Sângele Domnului. În condițiile în care împărtășania a devenit tot mai rară, s-a simțit nevoia unei participări mai intime la Sfânta Jertfă. Astfel apare practica scoaterii miridelor pentru credincioși ca o substituție a împărtășaniei. Venind la slujbă, credincioșii aduceau câte o prescură pentru fiecare nume de pomenit, din care se scotea o miridă. Cu timpul s-a îngăduit să fie adusă o prescură pentru mai multe nume.

Sursa: www.doxologia.ro

Cuvântul părintelui paroh

*I*ubiți credincioși,

În luna lui Brumărel ne bucurăm să aducem cinstire Sf. Cuv. Parascheva, acea copilă curată care, prin dăruirea inimii ei feciorelnice lui Hristos-Dumnezeu, a primit darul de a fi maică-ocrotitoare a Moldovei.

Tot în această perioadă, suntem chemați să ne exercităm dreptul câștigat cu jertfa confracților noștri în urmă cu aproape trei decenii, dar și a celor ce au suferit în temnițele comuniste ori de-a lungul întregii istorii naționale, pentru că și-au dorit o viață în care credința în Dumnezeu și adevăratele valori creștine să fie prezente în existența lor.

Ne aflăm în An Centenar. Se tot vorbește despre unitate în cuget și-n simțiri, de solidaritate cu înaintașii care au trudit pentru înfăptuirea visului multiseclar al românilor, Unirea. Cred cu tărie că referendumul reprezintă circumstanța favorabilă dăruită de Dumnezeu prin care putem să probăm aceste nobile aspirații. Avem, dacă vreți, un binecuvântat prilej de a ne arăta uniți în jurul mărețului țel prin care, de fapt, ne reafirmăm și ne consolidăm demnitatea și independența noastră ca popor capabil să spună lumii că este creștin, deschis spre valori europene și universale autentice.

Așadar, să ne rugăm cu lacrimi și din toată inima ca toți să ne eliberăm de păcat și să putem să-i spunem „**da**” lui Dumnezeu prin toată viața noastră. Primul da, apoi ne așteaptă acel lung șir de „**da**” pe care suntem datori să-l spunem lui Dumnezeu ca să ducem o viață plăcută lui. Așa să ne ajute Dumnezeu.

Al vostru nevrednic slujitor,

P. Iulian

Sfânta Cuvioasă Parascheva

Sfânta Parascheva s-a născut în secolul al XI-lea, în satul Epivat din Tracia, pe țărmul Mării Marmara, în apropiere de Constantinopol (azi Istanbul).

Se spune că, pe când avea 10 ani, Cuvioasa Parascheva a auzit într-o biserică cuvintele Mântuitorului: „Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să își ia crucea și să-mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Aceste cuvinte o determină să lepede cele lumești și să-și dăruiască hainele sale săracilor.

După o vreme, se retrage în pustie. Urmând sfaturile unor viețuitori aleși, se îndreaptă spre ținutul Pontului, oprindu-se la mănăstirea Maicii Domnului din Heracleea, unde va rămâne timp de cinci ani. De aici a plecat spre Țara Sfântă, în dorința de a-și petrece restul vieții în locurile sfinte. După ce a văzut Ierusalimul, s-a așezat într-o mănăstire de maici în pustiul Iordanului.

Din sinaxar aflăm că într-o noapte, pe când avea 25 de ani, un înger i-a spus în vis să se reîntoarcă în locurile părintești. Din Constantinopol s-a îndreptat spre Epivat, fără să spună cuiva cine este și de unde vine. Aici, împăcată cu sine, cu oamenii și cu Dumnezeu, și-a dat sufletul în mâinile Domnului.

Sărbătoarea Sfintei Vineri, este foarte populară în rândul românilor și provine din cultul zeiței romane Venera (latinescul „venere” înseamnă „ziua săptămânii dedicată lui Venus”), zeița frumuseții și a dragostei. Întrucât vestea despre minunile Sf. Parascheva se răspândise în toată țara, ea a fost numită Vinerea Mare de toamnă sau Vinerea celor 12 vineri. De altfel, cuvântul grecesc „paraskevi” înseamnă „a cincea zi a săptămânii, vineri”. Sfânta Vineri era considerată stăpână peste lumea femeilor, îndeletnicirile acestora (cusutul, torsul, țesutul) fiind controlate de ea. Considerată apărătoarea călătorilor, păsărilor și animalelor, ea dăruia și frumusețe fetelor ce o ascultau. În cinstea Sfintei Vineri, femeile nu torceau, nu spălau rufe și nu făceau pâine vinerea, pentru a nu fi orbite și lăsate văduve. Mai erau interzise spălatul pe cap, împrumutul lucrurilor din casă și petrecerile. Dar odată cu emanciparea oamenilor, cu trecerea generațiilor, aceste superstiții au căzut în uitare, fiind înlocuite de necesitățile cotidiene.

Bibliografia: Viețile Sfinților, Tradiții creștine și ritualuri populare românești - M. Filipoiu

Sfântul Dimitrie - Izvorătorul de mir

Srintre cei mai importanți și cei mai cunoscuți sfinți pe care i-a dat comunitatea din Tesalonic este Sfântul Dimitrie. Bătrâna cetate îi este casă încă din pruncie. Aici a copilărit și a fost botezat de părinți în taină de frica cruntelor prigoane împotriva creștinilor. Tatăl său, care era dregător al cetății, și mama sa l-au învățat tainele creștinismului în ascuns, într-o cameră a palatului. Maturitatea sfântului se leagă tot de Tesalonic. După moartea părinților, Dimitrie a moștenit viața lor desăvârșită, averile, dar și scaunul tatălui său.

Împăratul Maximian Galeriu (284-311) a fost cel care i-a dat în stăpânire cetatea, impresionat de înțelepciunea sa. Încă de atunci, tesalonicenii i-au acordat mare cinste conducătorului lor. Dimitrie i-a cârmuit cu înțelepciune, propovăduind pe față dreapta credință și aducând pe mulți la Hristos. Dar ura împăratului față de creștini era prea mare. Astfel, după victoria împotriva sciților, Maximian a poruncit ca în fiecare cetate să fie aduse jertfe zeilor. Atunci când împăratul i-a cerut lui Dimitrie să jertfească, vrednicul soldat a recunoscut cu îndrăzneală că el este soldatul lui Hristos. Mâniat, împăratul a poruncit să-l închidă în temniță până la încheierea sărbătoririi victoriei. Din stăpân a ajuns paria cetății.

Părăsit de tesaloniceni, era prietenul și povătuitorul creștinilor închiși și martirizați în arena romană. Nestor, unul dintre creștini, și-a propus să lupte împotriva gladiatorului Lie, preferatul împăratului, care îi ucidea pe toți în arenă, în special creștini. A alergat mai întâi la Sfântul Dimitrie să-i ceară rugăciuni și binecuvântare ca să-l poată birui pe acel ucigaș de oameni. Și, însemnându-l cu semnul Crucii pe frunte, sfântul i-a zis: „Du-te! Și pe Lie vei birui și pe Hristos vei mărturisi!”. În timpul luptei, Nestor a strigat: „Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi!”. Și îndată, trântindu-l jos, l-a înfrânt pe Lie. Întristat, împăratul s-a răzbunat pe Sfântul Dimitrie, poruncind ca să-i fie străpuns trupul cu sulite în temniță, iar viteazului Nestor să i se taie capul. Sfântul Mare Mucenic Dimitrie a fost martirizat la Sirmium (Sremska Mitrovița, în Serbia), iar moaștele sale au fost aduse în Tesalonic, pe 26 octombrie 413.

Sursa: www.basilica.ro

Calendar creștin ortodox - Octombrie 2018

- 1 L †) Acoperământul Maicii Domnului; Sf. Ap. Anania; Cuv. Roman Melodul; † Cuv. Iosif și Chiriace de la Bisericieni
- 2 M Sfințit Mc. Ciprian; Sf. Mc. Justina; Cuv. Teofil
- 3 M Sf. Sfințit Mc. Dionisie Areopagitul; Sf. Mc. Teoctist (Post)
- 4 J Sf. Mc. Ierotei, Ep. Atenei; Sf. Mc. Domnina, Audact și Calistena
- 5 V Sf. Mc. Haritina și Mamelta
- 6 S † Sf. Ap. Toma; Sf. Mc. Erotiida (Post)
- 7 D Sf. M. Mc. Serghie și Vah; Sf. Sfințiți Mc. Iulian, Chesarie și Polihronie

Duminica a XX-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain); Ap. Galateni I, 11-19; Ev. Luca VII, 11-16; glas 2, voscr. 8

- 8 L Cuv. Pelaghia și Taisia
- 9 M Sf. Ap. Iacob al lui Alfeu; Cuv. Andronic și Atanasia
- 10 M Sf. Mc. Evlampie și Evlampia, sora lui; Cuv. Vasian și Teofil Mărt.
- 11 J Sf. Ap. Filip, unul din cei 7 diac.; Cuv. Teofan Mărt.; Sf. Mc. Zenaida și Filonila (Post)
- 12 V Sf. Mc. Prov, Tarah și Andronic; Sf. Cosma, Ep. Maiumei
- 13 S † Aducerea moaștelor Sf. Ap. Andrei la Iași; Sf. Mc. Carp, Papil, Agatodor și Agatonica (Post)
- 14 D †) Sf. Cuv. Parascheva de la Iași; Sf. Mc. Nazarie, Ghervasie, Protasie și Silvan

Duminica a XXI-a după Rusalii (a Sf. Părinți de la Sinodul VII Ecumenic; Pilda Semănătorului); Ap. I Corinteni IX, 2-12; II Timotei III, 10-15; Galateni II, 16-20; Tit III, 8-15; Ev. Luca VII, 36-50; Luca VIII, 5-15; Ioan XVII, 1-13; glas 3, voscr. 9

- 15 L Sf. Sfințit Mc. Luchian; Sf. Savin și Vars, Ep.; Cuv. Eftimie cel Nou
- 16 M Sf. Mc. Longhin Sutașul; Sf. Mc. Leontie, Dometie și Terentie
- 17 M Sf. Prooroc Osea; Cuv. Mc. Andrei Criteanul
- 18 J † Sf. Ap. și Ev. Luca; Sf. Mc. Marin cel Bătrân; Cuv. Iulian (Post)
- 19 V Sf. Prooroc Ioil; Sf. Mc. Uar, Felix pr. și Eusebiu diac.; Cuv. Ioan de la Rila
- 20 S Sf. M. Mc. Artemie; Cuv. Matroana; Cuv. Gherasim cel Nou (Post)
- 21 D †) Cuv. Mărt. Visarion, Sofronie și Sf. Mc. Oprea; Sf. Pr. Mărt. Ioan din Galeș și Moise Măcinic din Sibiel; Cuv. Ilarion cel Mare

Duminica a XXIII-a după Rusalii (Vindecarea demonizaților din ținutul Gherghesenilor); Ap. Efeseni II, 4-10; Ev. Luca VIII, 26-39; glas 4, voscr. 10

- 22 L Sf. Ier., întocmai cu apostolii, Averchie; Sf. 7 tineri din Efes
- 23 M Sf. Ap. Iacob, ruda Domnului; Sf. Ignatie, Patr. Constantinopolului; Cuv. Petronie
- 24 M Sf. M. Mc. Areta; Sf. Mc. Sevastiana și Valentin
- 25 J Sf. Mc. Marcian și Martirie; Sf. Mc. Valerian; Sf. Tavita (Post)
- 26 V †) Sf. M. Mc. Dimitrie, Izvorătorul de mir
- 27 S †) Cuv. Dimitrie cel Nou, Ocrotitorul Bucureștilor, ale cărui moaște sunt la Patriarhia Română; Sf. Mc. Nestor (Post)
- 28 D † Sf. Ier. Iachint, Mitr. Țării Românești; Sf. Mc. Terentie, soția sa Neonila și cei 7 fii; Sf. Ier. Firmilian, ep.

Duminica a XXIV-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair); Ap. Efeseni II, 14-22; Ev. Luca VIII, 41-56; glas 5, voscr. 11

- 29 L Cuv. M. Mc. Anastasia Romana; Cuv. Avramie
- 30 M Sf. Mc. Zenovie, Ep., și Zenovia, sora sa; Sf. Ap. Cleopa
- 31 M Sf. Ap. Stahie, Amplie, Urban, Aristobul, Narcis și Apelie

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

18,00 - 18,45

Vecernia

18,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

<u>Cuprins:</u>	<u>Pag.</u>
Te iert, dar nu te uit!	1
Cel ce are gânduri bune, pe toate le vede bune	5
Strofe pentru suflet	7
Trăiască România Dodoloață - un îndemn pentru toate generațiile viitoare	8
Din îndemnurile Sf. Valeriu Gafencu	11
Ce sunt miridele?	12
Cuvântul părintelui paroh	13
Sfânta Cuvioasă Parascheva	14
Sfântul Dimitrie - Izvorătorul de mir	15

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424